

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou v právní věci žalobce: V [REDACTED] R [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] zast. Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve výši 30.000,-Kč

t a k t o :

- I.** Řízení se co do částky ve výši 1.000,- Kč **zastavuje.**
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci částku ve výši 600,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 28.400,-Kč, **se zamítá.**
- IV.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 20.983,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jana Vargy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve výši 30.000,-Kč v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě. Žalobce ve svých tvrzeních uvedl, že trestní stíhání bylo zahájeno na základě usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje,

Územního odboru Praha venkov-JIH, Oddělení služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 19.4.2015 č.j. [REDAKCE] pro zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst.1,2 písm.c) tr. zák., spáchaného ve spolupachatelství dle ust. § 23 tr.zák. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost. Usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 26.5.2015 bylo zrušeno usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 19.4.2015 a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Následně pak policejní orgán rozhodl usnesením ze dne 16.11.2015, č.j. [REDAKCE] o odložení předmětné trestní věci, neboť ve věci nešlo o podezření ze zločinu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19.11.2015. Tímto způsobem bylo zasaženo do osobnostních práv žalobce. Žalobce nebyl nikdy soudně trestán. Žalobce v rámci trestního stíhání byl ohrožen vysokou trestní sazbou, když mu hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody až na 10 let. Žalobce byl v důsledku trestního stíhání omezen na osobní svobodě, resp. byl zadržen a tato skutečnost přesto výrazným způsobem zapůsobila na jeho psychiku a také na psychický stav jeho manželky. Ještě dalších 47 dní do zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, resp. dalších 5 měsíců do konečného rozhodnutí policejního orgánu žila jeho rodina a on v obavě o svou budoucnost. Žalobce trpěl pocity bezbrannosti, když se nedopustil žádného jednání popsaného v usnesení o zahájení trestního stíhání, obával se uložení trestu za jednání, kterého se nedopustil, což na něj mělo negativní účinek. Rovněž i jeho manželka měla velké obavy, neboť ani on ani jeho rodina netušili, zda nebude vzat do vazby. V důsledku trestního stíhání byl také nakrátko přerušen kontakt žalobce s jeho rodiči, kteří žijí [REDAKCE], neboť před zahájením trestního stíhání měl žalobce s manželkou a dcerou naplánovanou cestu na [REDAKCE] kterou raději odložil. Žalobce také pracuje ve stavebnictví, je jediným živitelem rodiny, ve chvíli kdy mu byt hypoteticky hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody, měl on i jeho manželka, která je v domácnosti, obavu o svou budoucnost. Žalobce také zmínil, že žije v ČR dlouhou dobu, má [REDAKCE] občanství, jako pro cizince je pro něj těžké prosadit se na místním pracovním trhu. Velice mu proto záleží na jeho dobré pověsti, která mohla být tímto narušena. V průběhu trestního stíhání měl možnost zajímat se o jednu významnou stavební zakázku, kterou však pro nejistou budoucnost týkající se probíhajícího trestního stíhání byl nucen odmítnout. Žalobce také měl obavu, že v důsledku toho, že bude odsouzen, dojde ke zrušení jeho trvalého pobytu na území ČR.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesporně skutečnost, že u něj žalobce dne 19.11.2015 uplatnil nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání ve výši 30.000,- Kč. Žalovaný po projednání této žádosti dospěl k závěru, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 a ust. § 8 zák.č. 82/1998 Sb. Z tohoto titulu poskytl žalobci zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou omezením osobní svobody ve výši 1.000,-Kč. Náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním žalobce v peněžité formě žalovaný odmítl, kdy současně konstatoval, že v případě žalobce došlo k porušení práva za nezákonně vedené trestní stíhání a za toto se mu omluvil, což mu sdělil stanoviskem ze dne 26.7.2016. Žalovaný shodně jako žalobce zkonstatoval průběh vedeného trestního stíhání a uzavřel, že je zde existence odpovědnostního titulu dána, kdy vzhledem k popsáním okolnostem sporu považuje za dostačující satisfakci konstatování porušení práva a vyslovení omluvy. Pokud jde o

omezení osobní svobody žalobce v délce 2 dnů, žalovaný žalobci poskytl denní odškodné ve výši 500,-Kč.

Vzhledem k tomu, že podáním ze dne 27.7.2016 vzal žalobce svou žalobu co do částky zpět, postupoval soud podle ust. § 96 odst.2 o.s.ř.a řízení ohledně této částky výrokem I. zastavil.

Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že na základě usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Praha venkov-JIH, Oddělení služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 19.4.2015, č.j. [REDAKCE] bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst.1,2 písm.c) tr.zák., spáchaného ve formě spolupachatelství podle ust. § 23 tr.zák. Žalobce byl v souvislosti s vedeným trestním stíháním omezen na osobní svobodě v podobě zadržení po dobu 2 dnů. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost. Usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství ze dne 26.5.2015, č.j. [REDAKCE] bylo podle ust. § 149 odst.1 tr.ř. zrušeno usnesení o zahájení trestního stíhání. Policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Usnesením ze dne 16.11.2015, č.j. [REDAKCE] Policie ČR rozhodla podle ust. § 159a odst.1 tr. ř. o odložení trestní věci, neboť ve věci se nejednalo o podezření ze zločinu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19.11.2015. Žalobce v souvislosti se zahájeným trestním stíháním byl omezen na osobní svobodě v rozmezí 2 dnů formou zadržení. Žalobce se svým nárokem na nemajetkovou újmu, která mu měla být způsobena nezákonně vedeným trestním stíháním ve výši 30.000,-Kč dne 19.11.2015 předběžně obrátil na žalovaného, který mu poskytl přiměřené zadostiučinění ve výši 1.000,-Kč za 2 dny omezení na osobní svobodě, dále u konstatování porušení práva a omluvu, což mu sdělil stanoviskem ze dne 26.7.2016. Jelikož tyto skutečnosti byly mezi účastníky řízení nesporné, vzal je soud dle ust. § 120 odst.3 o.s.ř. za svá skutková zjištění.

Soud provedl dokazování účastnickým výslechem žalobce, ze kterého vzal za prokázané, že je [REDAKCE] přičemž v České republice má trvalý pobyt od roku [REDAKCE] Dříve měl povolen pobyt dlouhodobý. Pracuje jako [REDAKCE] Dříve s manželkou měli byt ve [REDAKCE] v osobním vlastnictví, tento následně prodali, vzali si hypotéku a koupili si byt v [REDAKCE] Jeho rodina měla dříve povolen pobyt za účelem sloučení rodiny, a to v době, kdy on zde měl povolen pobyt dlouhodobý. V současné době mají všichni povolen pobyt trvalý. V důsledku trestního stíhání pak trpěl nejistotou, měl obavy, jakým způsobem trestní stíhání dopadne. Kvůli trestnímu stíhání museli s manželkou také odložit plánované početí druhého dítěte, které se narodilo až 30.7.2016. Nejhůře trestní stíhání nesla jeho manželka, která trpěla stresem, dokonce navštívila i doktora a brala prášky na uklidnění. Někteří sousedé v domě, pak v důsledku trestního stíhání jej přestali zdravit. Rovněž se od něj odvraceli i jeho známí, např. když přišel do restaurace, tito si odsedli nebo mu říkali, že musí odejít. Rovněž i jeho dcera se vyptávala na proběhlé trestní stíhání, když jí se na to, proč k nim často do domu chodí policisté, ptala její kamarádka. Situaci se však před dcerou snažil neventilovat. V důsledku popsaného proto raději s rodinou zvolil přestěhování do [REDAKCE]. V souvislosti s trestním stíháním se u něj žádné zdravotní problémy neobjevily, po

psychické stránce měl spíše obavy, co bude s rodinou, když ji živí pouze on. Lékaře z důvodu případných psychických obtíží vyhledat nemusel, žádné léky neužíval.

Dále soud provedl dokazování potvrzením o povolení k trvalému pobytu cizince ze dne [REDACTED] (V [REDACTED] R [REDACTED]), potvrzením o podání žádosti ze dne 31.8.2016 (N [REDACTED] R [REDACTED]), rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 21.6.2016 (M [REDACTED] R [REDACTED]), potvrzení o povolení k trvalému pobytu cizince ze dne [REDACTED] (Y [REDACTED] R [REDACTED]), výpisem z katastru nemovitostí ze dne 30.8.2016, kupní smlouvou o převodu vlastnictví jednotky ze dne 26.4.2016 a daňovým přiznáním žalobce (rok 2015). Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že žalobce má na území České republiky trvalé rodinné a pracovní zázemí, když on, jeho manželka N [REDACTED] R [REDACTED] a jejich dvě nezletilé děti M [REDACTED] R [REDACTED] Y [REDACTED] R [REDACTED] mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, žalobce na území ČR vykonává práci a vlastní se svoji manželkou bytovou jednotku v [REDACTED]

Na základě provedeného dokazování má soud za osvědčený následující skutkový stav. Proti žalobci bylo usnesením Policie ČR ze dne 19.4.2015 zahájeno trestní stíhání pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst.1, 2 písm. c) tr.zák. spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr.zák. Žalobce byl zadržen Policií České republiky 2 dny. Na základě usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 26.5.2015 bylo předmětné usnesení o zahájení trestního stíhání zrušeno a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Usnesením ze dne 16.11.2015 byla věc odložena. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19.11.2015. Trestní stíhání u žalobce vyvolávalo stav nejistoty, zejména v ohledu, co bude s rodinou. Trestní stíhání nejhůře snášela jeho manželka. Na vedené trestní stíhání proti žalobci reagovalo několik lidí z okolí žalobce, zejména starší sousedi, kteří žalobce přestali zdravit a někteří známí z žalobcova okolí. Žalobce se s rodinou, která dříve bydlela ve městě [REDACTED] odstěhoval do [REDACTED] kde zakoupili bytovou jednotku do osobního vlastnictví. Žalobce a rodinný příslušníci (manželka, dcery) mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce pracuje jako [REDACTED]. V důsledku trestního stíhání do práce docházet nepřestal. Žádné psychické (kromě obav) či zdravotní problémy neměl, lékaře nevyhledal. Žalobce žije se svojí rodinou na území ČR dlouhodobě. Žalobce se se svým nárokem na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání obrátil na žalovaného, který zkonstatoval, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a poskytl mu částku ve výši 1.000,-Kč za 2 dny omezení osobní svobody v podobě zadržení. Dále mu vyslovil omluvu a konstatování porušení práva.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným

orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soudní judikaturou navazující na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, byl pomocí extenzivního výkladu zákona konstitován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újem nemajetkové povahy vztahovaných jak tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu) trestnímu stíhání, tak i omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby, typicky vazbou) v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky řízení sporu o tom, že odložení věci policejním orgánem podle ust. § 159a odst. 1 tr.ř., resp. zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání usnesením Krajského státního zastupitelství dle § 149 odst. 1 písm. b) tr.ř., je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jak již bylo zmíněno i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1, 2 a násl. zákona. Uvedené právo nemá pouze ten (s jistým zjednodušením), kdo si zahájení trestního stíhání (či vazbu) zavínil sám, ten kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Tyto skutečnosti však netvoří tento případ. Odpovědnostní tituly představované nezákonným či „nedůvodným“ trestním stíháním a zadržením osoby žalobce v jeho rámci jsou tedy v dané věci nepochybně dány.

Soud se předně zabýval nárokem na odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody zadržením, jež bylo nesporné, přičemž tento vznik nemajetkové újmy se presumuje, na rozdíl od vzniku nemajetkové újmy způsobené nezákonně vedeným trestním stíháním, jež je nutné prokazovat. Při stanovení výše odškodnění vycházel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu (srov. zejména rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11.1.2012, či sp.zn. 30 Cdo 914/2011 ze dne 31.5.2012) jež formuje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková doba omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,-Kč za 1 den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popř. neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje“, zdůrazňuje tedy zásadu finančního odškodnění nemajetkové újmy (neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv jedince,

počinaje negací svobody, pohybu a práva na soukromí a konstatování porušení práva se již bez dalšího jeví jako zcela nedostatečná forma odškodnění), při současném zohlednění všech individuálních okolností dané věci („při hodnocení následku neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím a s tím související práva na rodinný život atd., popř. je třeba se zabývat též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popř. relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby byla šířena a za jakých okolností“ – viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30Cdo 2357/2010. „Ust. § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností“ – viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 28Cdo 2535/2011). Po provedeném dokazování pak soud dospěl k závěru, že žalovaným poskytnuté denní odškodné ve výši 500,-Kč za 1 den zadržení je nedostatečné a to zejména z důvodu, že žalobce byl v trestní věci ohrožen vysokým trestem odnětí svobody, až 10 let a jednalo se o osobu bezúhonnou. Toto byl v podstatě jediný důvod, proč soud přistoupil k navýšení denního odškodného, a to na částku 800,-Kč/den, oproti žalovaným poskytnuté částce 500,-Kč/den. Jiné okolnosti pro navýšení denního odškodného soud neshledal, neboť žalobce byl omezen na osobní svobodě minimální dobu. Pokud jde o naplnění následků v osobní sféře, lze žalobci přiznat naplnění následků, jež by bylo možné označit toliko za „základní“ (zamezení svobody pohybu, zásah do práva na soukromí, zásah do rodinného života, nejistota ohledně dalších životních výhledů) samozřejmě s poukazem, že takovýto zásah trval toliko 2 dny. Podle názoru soudu pak u žalobce nelze shledat následky „fakultativní“ (zejména profesní a společenské dopady, medializace věci, dehonestace), což ani s ohledem na krátkodobost zadržení nebylo reálné. V tomto případě proto soud žádné výraznější dopady do osobnostních sfér života žalobce způsobené zadržením nezjistil a žalobce je ani netvrdil. Z těchto shora vymezených důvodů proto soud žalobci přiznal za 2 dny zadržení celkem částku 1.600,-Kč, resp. částku 600,-Kč, jelikož žalovaný z tohoto titulu hradil žalobci již částku 1.000,-Kč a rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

Žalobcem nárokované přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním ve výši 30.000,-Kč pak soud neshledal důvodným, a to s následujícím odůvodněním. Jak již bylo vyloženo výše, odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, což je nutno dovodit z výsledku trestního stíhání. Pokud se jedná o tento odpovědnostní předpoklad, představovaný vznikem újmy (nemajetkové, morální), je zde situace oproti vazbě složitější, neboť „zatímco v případě nepřiměřené délky řízení a dále uvedené platí i v případě vazby, kdy se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností, prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat

netřeba“ (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.3.2012, sp.zn. 30Cdo 2555/2010 či ze dne 3.7.2012, sp.zn. 30Cdo 4280/2011). V souzené věci soud vychází z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno s jistým individuálním „diskomfortem“ trestně stíhaných osob, viz např. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 428/2005), není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžní odškodnění. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 283 odst.1 tr.ř., za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání od 2 do 10 let, tedy trest poměrně vysoký, nicméně žalobce jako dosud bezúhonný člověk si byl vědom toho, že mu může být uložen pouze trest při spodní hranici trestní sazby a navíc podmíněný, čímž je samozřejmě intenzita nemajetkové újmy výrazně snížena. Povaha trestné činnosti (trestný čin obecně ohrožující), pro který byl žalobce stíhán, zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného, jak by tomu mohlo být např. v případech trestního stíhání pro trestný čin proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti nebo hrubě narušující občanské soužití apod. Trestní stíhání také trvalo krátkou dobu, a to 7 měsíců, resp. toliko 45 dní, když již z usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 26.5.2015, kterým bylo zrušeno usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 19.4.2015, se podávalo, že usnesení, kterým bylo trestní stíhání proti žalobci zahájeno, neobstojí. Žalobce proto byl vystaven nejistotě trestního stíhání velmi krátkou dobu. Také v osobní sféře žalobce soud nezaznamenal žádných výraznějších dopadů, když tento při své účastnické výpovědi sdělil, že měl toliko obavu o svou budoucnost, což je „běžný stav“ indikovaný trestním stíháním. Sám žalobce podotkl, že trestní stíhání nejhůře snášela jeho manželka. K žádným jiným výraznějším dopadům do jeho osobní sféry nedošlo, žalobce nadále docházel do svého zaměstnání a zde nebyl žádným způsobem diskreditován ani dehonestován. Menších negativních reakcí na jeho trestní stíhání, se mu dostalo pouze z jeho okolí a to jen toliko od kolika sousedů a od některých známých, se kterými se potkával při návštěvě restauračního zařízení. Pokud jde o žalobcem tvrzenou skutečnost, že se z obce [redacted] s manželkou odstěhovali do [redacted] mohlo jeho trestní stíhání být jednou z příčin změny místa bydliště, avšak podle názoru soudu ne jedinou příčinou, když ani reakce okolí, tak jak ji popsal žalobce neodpovídala tomu, že by tak byl nucen učinit. Pokud jde o nutnost odložení početí druhého dítěte v důsledku trestního stíhání, z jeho účastnické výpovědi vyplynulo, že druhé dítě se manželům narodilo dne 30.7.2011 a v tomto směru tedy podle přesvědčení soudu žádná nemajetková újma žalobci nevznikla, resp. žádný zásah do osobní sféry (rodinného života) žalobce nenastal. Také žalobní tvrzení, že byl na krátko přerušen kontakt s jeho rodiči, kteří žijí [redacted] soud nepovažuje za zásah do jeho rodinného života, když bylo pouze na úvaze žalobce, že naplánovanou cestu na [redacted] odložil, ač tak učinit nemusel, neboť mu trestní stíhání v realizaci cesty na [redacted] za rodiči nebránilo. Ani tvrzení, že by byl v důsledku trestního stíhání ohrožen jeho trvalý pobyt na území České republiky, se neprokázalo. Z provedeného dokazování nenasvědčovalo nic tomu, že by trvalý pobyt měl být pro žalobce a jeho rodinu zrušen na území České republiky. Jeho trestní stíhání rovněž nebylo žádným způsobem medializováno, žalobce nebyl vystaven negativnímu zájmu a tlaku veřejnosti a okolí (ani toto netvrdil), tedy nedošlo k dehonestaci jeho osoby.

Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně rozhodnutí ze dne 14.6.2015, sp.zn. 30Cdo 1747/2014, jež navazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne

27.6.2013, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, je zřejmé, že „výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat při přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě věc zdůvodněna. Za tímto účelem si pak soud opatří (a to případně i s využitím postupu dle § 118a o.s.ř.) odpovídající zjištění. Žalobce by primárně měl zvolit přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka“. Soud v kontextu s touto rozhodovací praxí vyzval žalobce, aby nabídl skutkově obdobné případy, v nichž by byla poškozenému přiznána obdobná finanční částka, kterou požaduje, na což žalobce žádným způsobem nereagoval. Soud proto zvolil srovnání s případem vedeným u zdejšího soudu pod sp.zn. 10 C 46/2013-62, ve které byl žalobci rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7.4.2014 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 10.9.2014 přiznána na přiměřeném zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání (konkr. za vazbu) částka ve výši 50.000,-Kč, kdy žalobce byl trestně stíhán za obdobný trestný čin podle stejného ustanovení trestního zákona, navíc podle odst. 2,písm c) tr.zák. V souvislosti s trestním stíháním byl vzat do vazby, ve které strávil 302 dní. Trestní stíhání trvalo celkem 1 rok a 5 měsíců. Žalobce byl ██████████ národnosti, kdy shodně jako v tomto případě nedošlo k žádným výrazným zásahům do osobnostních sfér žalobce. I v tomto případě se žalobci dostalo jako přiměřené zadostiučinění v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním konstatování porušení práva a omluva, jakožto dostatečná satisfakce. V souvislosti s mimosoudním plněním žalovaného pak byla odvolacím soudem (k odvolání žalobce) navýšena částka za den trvání vazby, celkem tedy ještě o 50.000,-Kč. V porovnání s těmito dvěma případy, je zřejmé, že případ ve věci vedené pod sp.zn. 10C 46/2013 byl ve vztahu k žalobci s podstatně výraznějšími zásahy do osobnostních sfér života poškozeného, dány zejména dlouhodobostí omezení na osobní svobodě a rovněž i tím, že trestní stíhání trvalo delší dobu než trestní stíhání žalobce.

Soud ještě připomíná, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti se poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek NS ČR ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011). Soud také sděluje, že konstatování porušení práva, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a omluva, je plnohodnotnou formou satisfakce za nezákonně vedené trestní stíhání, která má být upřednostňována, pakliže okolnosti případu nesvědčí pro přiznání zadostiučinění ve formě relutání. Soud ve světle shora nastíněného proto dospěl k závěru, že dostatečnou satisfakcí pro žalobce je v posuzovaném případě konstatování a omluva žalovaného, když takto je soudy rozhodováno i v obdobných případech. Zadostiučinění v penězích je poškozeným obvykle přiznáváno, zejména v případech, kdy trestní stíhání bylo vedeno pro podezření ze zvlášť závažných trestných činů, bylo medializováno, poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o práci, společenskou prestiž, bylo zasaženo do rodinného života, příp. dalších vztahů s nejbližšími a okolním, případně byl jiným způsobem dehonostován, což rozhodně není případ žalobce. Pro tyto důvody proto soud nárok žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v peněžní formě z titulu nezákonně vedeného trestního stíhání, zamítl jako nedůvodný.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. §142 odst. 3 o. s. ř. podle něhož, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Vzhledem k tomu, že i částečné vyhovění žalobě na peněžité zadostiučinění, je ve svém důsledku plným úspěchem žalobce ve věci, přiznal mu soud náhradu nákladů tohoto řízení, v kontextu s odůvodněním usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Při určení výše mimosmluvní odměny ve výši 15.550,- Kč pak soud vycházel z tarifní hodnoty stanovené v ust. § 9 odst. 4 písm. a) za použití ust. § 11 odst. 1, 2 a ust. § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 3.100,- Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast u jednání a 2 úkony právní služby po 1.550,- Kč – částečné zpětvzetí žaloby a účast na vyhlášení rozsudku), z náhrady hotových výdajů ve výši 1.800,- Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g), odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. (6 úkonů právní služby po 300,- Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, 2x účast u jednání, částečné zpětvzetí žaloby a účast na vyhlášení rozsudku) a z daně z přidané hodnoty ve výši 3.633,- Kč (21%), jíž je právní zástupce žalobce plátcem.

Lhůtu k plnění pak soud stanovil podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že finanční prostředky žalovaného jsou vázány na státní rozpočet, kdy je nutná delší doba pro jejich uvolnění. Tuto skutečnost soud reflektoval v poskytnutí delší lhůty k plnění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný povinnost stanovenou tímto rozsudkem dobrovolně, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 7. listopadu 2016

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pokorná Eva